

ע"פ 6998/18 - אלברט וקנין נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 6998/18

לפני: כבוד הנשיאה א' חיות

המערער: אלברט וקנין

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על החלטת בית משפט השלום בירושלים מיום
4.10.2018 בת"פ 14176-07-18 אשר ניתן על ידי
כבוד השופט י' מינטקביץ

בשם המערער: עו"ד דוד הלוי

פסק-דין

ערעור על החלטת בית משפט השלום בירושלים (השופט י' מינטקביץ') מיום 4.10.2018 בת"פ
14176-07-18 שלא לפסול עצמו מלדון בעניינו של המערער.

1. נגד המערער הוגש כתב אישום הכולל ארבעה אישומים והמייחס לו עבירות של יבוא, יצוא, סחר והספקה של סמים מסוכנים. לצד כתב האישום הגישה המשיבה בקשה למעצרו של המערער עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בהחלטתו מיום 11.7.2018 במסגרת הליכי המעצר ציין בית משפט השלום בירושלים (השופט ד' ש' גבאי ריכטר) כי סנגורו של המערער לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה לגבי חלק מהאישומים ואף לא על קיומה של עילת מעצר וכי

עמוד 1

למערער עבר פלילי מכביד. עם זאת, נוכח התרשמותו כי מדובר במעידה שאירעה כשנתיים וחצי לאחר שחרורו של המערער ממעצרו האחרון, הורה בית המשפט על קבלת תסקיר של שירות המבחן בטרם יכריע בבקשת המעצר. ביום 1.8.2018, לאחר הגשת התסקיר, הובא המערער בפני השופט י' מינטקביץ'. לאחר עיון בתסקיר הורה בית המשפט על מעצרו של המערער עד תום ההליכים נגדו, בקובעו כי "אופי העבירות המיוחסות למשיב [למערער], לצד עברו המכביד, שלא לומר מכביד מאוד, מקימים כלפיו עילת מעצר מובהקת של מסוכנות". בית המשפט הוסיף וקבע כי ככל שתוצע חלופת מעצר הולמת, יוגש תסקיר נוסף ולאחריו רשאי המערער לבקש לעיין מחדש בהחלטה (ואכן, המערער הגיש בקשה לעיין מחדש בהחלטה מיום 1.8.2018. בקשתו נדונה ביום 16.9.2018 על ידי השופט ד' ש' גבאי ריכטר אשר הורה על שחרורו של המערער בתנאים מגבילים).

2. ביום 16.8.2018 התקיים דיון להקראת כתב האישום לפני השופט ש' הרבסט, ובדיון שנערך ביום 12.9.2018 קבע השופט ש' הרבסט כי התיק יועבר לטיפולו של השופט י' מינטקביץ', בצינו כי רשם לפניו את דברי המערער שלפיהם השופט י' מינטקביץ' דן בהליכי המעצר. ביום 3.10.2018, ערב הדיון שנקבע בתיק, הגיש המערער בקשה להעברת התיק למותב אחר. בהחלטתו מאותו היום קבע בית המשפט (השופט י' מינטקביץ') כי הבקשה תתברר במסגרת הדיון. בדיון שנערך למחרת היום (4.10.2018) דחה בית המשפט את בקשת המערער. בית המשפט ציין כי על פי תכנית העבודה של בית המשפט שבו הוא מכהן תיקים של נאשמים עצורים או משוחררים בתנאים מגבילים נשמעים בפניו ומשכך עניינו של המערער הוקצה לטיפולו. בית המשפט הטעים כי אינו זוכר "דבר וחצי דבר" מהדיון בעניינו של המערער, וכי הדברים תקפים ביחס לתסקיר המעצר, לגיליון ההרשעות הקודמות ולתוכן ההחלטה שנתן. בית המשפט קבע כי משאלו הם פני הדברים, אין כל חשש לדעה מוקדמת כלפי המערער ואין כל סיבה שלא יוכל לדון בעניינו ללא משוא פנים.

3. מכאן הערער שלפניי. המערער שב וטוען כי בית המשפט נחשף אך לפני זמן קצר למסה קריטית ומשמעותית של חומר ראיתי שלילי הנוגע אליו לרבות הסכמות סנגורו הקודם לכך שקיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירות, לתסקירי שירות המבחן ולעברו הפלילי. משכך, ובשים לב לקביעתו של בית המשפט לפיה קיימת "עילת מעצר מובהקת של מסוכנות" ביחס למערער, אין מקום לאפשר לבית המשפט לדון בתיק העיקרי, ולו משיקולים של פגיעה במראית פני הצדק. דברים אלה, נכונים לדעת המערער בהינתן העובדה שמדובר בתיק המצוי בראשית דרכו הדיונית.

המשיבה מצידה סבורה כי לא נפל פגם בהחלטת המותב לדחות את הבקשה והיא מתנגדת לקבלת הערעור. זאת, בשים לב לכך שהמותב לא נחשף לחומר הראיות שכן המערער הסכים לקיומן של ראיות לכאורה, ונוכח דברי בית המשפט כי הוא אינו זוכר כלל את נסיבות הליך המעצר. המשיבה מוסיפה בהקשר זה כי נימוקי החלטת המעצר אינם מלמדים על כך שדעתו של המותב התגבשה באשר לאשמתו של המערער בעבירות המיוחסות לו ולבסוף היא מציינת כי אין חולק על כך שישנה אפשרות להעביר את התיק למותב אחר נוכח גודלו של בית משפט השלום בירושלים, אך מטעמה כי משלא קמה עילת פסלות ממשית אין לכך הצדקה.

4. לאחר שעיינתי בערעור על נספחיו באתי לידי מסקנה כי דינו להידחות. אכן, בהתאם לפסיקתו של בית משפט זה ככלל, ראוי להימנע משיבוץ מותב הדן בהליך מעצר בעניינו של נאשם כמותב הדן בהליך העיקרי. זאת, בפרט מקום שבו מדובר, כבעניינו, בבית משפט שבו מכהנים שופטים רבים, כך שאין קושי לנתב את ההליך למותב אחר. עם זאת, כבר נפסק כי דיון של שופט בהליכי מעצר של נאשם, כשלעצמו, או היחשפות למידע על אודות עבר פלילי אין בהם כדי להצדיק את פסילתו מלדון בהליך העיקרי (ע"פ 3102/18 אלסנע נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (25.4.2018); ע"פ 5251/17 אלמקייס נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (3.7.2017) (להלן: עניין אלמקייס)), ועל המבקש את פסילת

המותב בנסיבות אלו להצביע על חשש ממשי למשוא פנים עקב הדיון שהתקיים בהליכי המעצר. איני סבורה שעלה בידי המערער להצביע על חשש כזה. הקביעות שנכללו בהחלטה ובדיון בעניין מעצרו של המערער ניתנו מבלי שהמותב נחשף לחומר הראיות בהליך, שכן בא כוח המערער הסכים לקיומן של ראיות לכאורה לצורך הליך המעצר. הן נסמכות על המידע שהובא בפני המותב באותה העת ובהתאם לשלב הדיוני שבו היה מצוי ההליך. עיון בהחלטת המותב באשר למעצר המערער אינה מלמדת כי דעתו באשר לאשמתו של המערער "נעולה": באותה החלטה עמד בית המשפט על כך שתסקיר שירות המבחן בעניינו של המערער אינו שולל לחלוטין את שחרורו לחלופת מעצר, ובהתאם לכך אף הותר פתח משמעותי לשחרורו של המערער ממעצר – כפי שאכן אירע בהמשך הדברים. כמפורט בהחלטת המותב בעניין בקשת הפסלות, הוא לא גיבש כל עמדה בתיק, וחזקה עליו שידון בו באופן אובייקטיבי וללא משוא פנים.

אשר על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, כ"ט בחשוון התשע"ט (7.11.2018).

ה נ ש י א ה